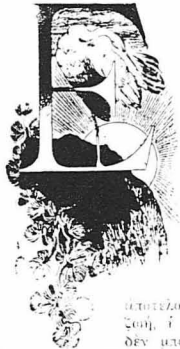

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΟΛΥΦΑΓΙΑΣ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

'Αβλα πολυφαγάδων. 'Ο Πασσαλής του 'Αργούς και το καταπληκτικό στοίχημά του. 'Ένα πρωτότυπο θέαμα στην πλατεία. Τε γευρούνεσθε και τα καρπούζια. 'Ο Ολυμπιονίκης του στερνάχου. Τέ στοίχημα του μπαλιζαβέ. 'Ένα στοίχημα στην Καλλιθέα. 'Ο άνθρωπος που έφαγε ξήγινα κουλέρια! 'Ένα γεύμα στ' Ναύσταθμο. 'Ο μερικός αριθμός και ο αρχιφροντιστής που περιφρονεί την πρόληψη. Τέ χτύπημα της Μοίρας, κτλ.

ΙΣ προηγουμένο τεύχος εγράψαμε περί της πολυφαγίας των καλοσηχών. Αλλά δεν άξιζε να φορή κανείς τόσο για να καταβροχθή το καταπληκτικό του γεύ. Πολυφαγάδες τριμερείοι υπήρξαν και μεταξύ των μαζών, όπως φανερώσαν το περίφημα στοίχημα, που ήταν άλλοτε τόσο της μόδας στις καλές τάξεις.

'Αντίθετος προς τόν Τάνερ, τ'ο Σούτα και άλλος διασημώς Εθροπαιός νησιεύτας, στις 'Ελληνικές επαρχίες οι άνθρωποι άσπρη ανέσταναν για την άνοχη του στομαχιού τους, καταβάζοντας όλοκληρον τετάρθεδες φαρμά μπόρσα στην...

'Ελλανόδοξο 'Επιτροπή για τόν συγκεντρωμένον περιφρονέ. 'Ένα τέτοιο στοίχημα αποτέλεσε άλλοτε γεγονός για τή στενή επαρχιακή ζώνη, ή οποία δεν είχε άλλα θέαματα, άφού ή πόδες δεν μπορούσαν βέβαια να διοργανώση άδελφότητα ή έπιθρομίες. Σήμερα, ό κινημά φρεσμός, τα καλλιστεία, κτλ., ποιήσαν τή μοναχία των επαρχιακών όφωδ.

Λοιπόν, οι άγαθοί ανατριχίτες διασκέδαναν με τούς Γαργανόδες της πολυφαγίας και στοίχηματιών για το άποτέλεσμα του άγώνος της κοιλίας. 'Αποφάσισαν όπως γίνετο τώρα στον Φαληρέο 'Ιππόδρομο. Είνε γνωστό το περίφημο ξένο στοίχημα που διεξήχθη γυρω από ένα ταφι μπαλιζαβέ. 'Ο άδελφός με την τεραστία κοιλία έτε:

- Στοίχηματιζώ να τ'ο φάω όλο!

- Κι αν δεν τ'ο φάς; ρώτησε ό άλλος.

- Σου δίνω το δικαίωμα να με χτύπησ!

Το στοίχημα συμφωνήθηκε και ό άγών άρχισε.

'Ο άδελφός έφαγε ήδονικά το πρώτο κομμάτι το δεύτερο, το τρίτο... 'Εγίστε στο έβδομο, στο δέκατο, στο δέκατο πέμπτο. 'Από δω και πέρα άρχισε ή άγώνια. Οι θεαταί παρακολουθούσαν με ζοηρο ένδιαφέρον τόν άγώνα. Στο έικοστο κομμάτι, ό άδελφός του στερνάχου έσφόνγησε τόν ιδρώτα του. Ξέσφιξε τ'ο λωριδί του παντελονιού του, εφίσηξε άνακουφιστικά και έτε:

- Δεν μπορώ να φάω άλλο... Φεύσε με.

Τά χρονιά δεν άναμέρουν αν ό γεροδαιμόνος έκανε χάρη του δικαιοματός του, αν δηλ. τόν έφτυσε. 'Αλλά το στοίχημα έβεινε ιστορικό και χαρακτηριστικό της... άριλοτητάς των πολυφαγάδων!

'Υψηλός κάποτε στο 'Αργος ένας ήρωικός χασάτης, Πασσαλής όνομαζόμενος, όνομαστός για τή ζοηρητικότητα του στομαχιού του. Μπορούσε να φάη όλόκληρο Λουκανόλο τραπέζι και να πη τ'ο Νισαγάρη με όλα του τα παρλοπύα. Συγκραμμένος, ό Πασσαλής έστοιχημάτιζε, ότι ήταν άξιος να φάη ένα όλόκληρο γοινοκόπουλο και ή με τ'α σχετικώς τ'ο γε. Οι 'Αργείτες, ξέροντας ότι ό άδελφός σμελιότι τούς απορούσε να πραγματοποιήση την άπειλή του, δεν έτολούσαν να δεχθόν τ'ο στοίχημα.

Έτελος, βρήθηκε τ'ο θύμα, κάποιος ξένος έμπορος, που είχε πεισθό στο 'Αργος από τας Πάτρεις 'Αγοράς τή διαλεχτή σουλτανία του 'Αργολικού κράτους. Αυτό συνέβη κατά τ'ο φημισηό του 1889.

- Δουλό, τί μπορείς να φάς; ρώτησε ό ξένος τόν Πασσαλή.

- Ένα τραπέζι κα δώδεκα! άπάντησε κείνος. 'Αηλαδή: ένα γοινοκόπουλο ψητό, ένα καρβέλι ψωμί, δώδεκα μερίδες τυρι, σαλατά, μία τέντζουρα μακαρόνια... 'Όλα μαζί να άνακατονώνα!

- Και φρούτα; ερωτήθηκε ό Πατριός.

- Τά φρούτα θα τ'α φάω εγώ, άπάντησε ό κωνηρός 'Αργείτης χαμογελώντας κι' αυτός, αλλά άναγματικά... Λέξουσι;

- Λέξουσι! έτε ό Πατριός.

'Η συμφωνία έτελειόθη. 'Όπως από τούς άνατιλάους θα έγαν

το στοίχημα, θα έπληρωνε τά έξοδα τ'ο φροδιού γέμιστος...

Την Κυριακή, σχεδόν όλόκληρο τ'ο 'Αργος μαζήθηκε στον τόπο του στοίχηματος, μα από τις πλατείες της πόλεως. Ήν έλειπαν ούτε ή δημοσίαι, ούτε ή δημοτικώς άρχές. Θέαμα!...

'Ο χασάτης ήθε, νημένος με τ'α φροδιά του και κρατώντας κάτω από τις μαζαλιές του δύο τεράστια καρπούζια, από τ'ο είδος που οι ντόπιοι τ'ο λένε «βαρέλες» και που γίνονται κωμιά φορά ως δέκα οβάδες.

- Ατά είνε τ'ο φροδο μου! Ξήγινα ό Πασσαλής χαμογελώντας. Δεν έβηκα μεγαλύτερα στο παζάρι...

Μοιρομηρητό έπαδοματίας πέρασε μέσα από τ'ο συγκεντρωμένο πλήθος. «Τ'ο κέρδιος ό Πασσαλής τ'ο στοίχημα έ έλεγαν υπερόφανα οι 'Αργείτες, προσεβούλυντες την έπιτυχία του σμελιότου τους. Γιατί αταί ήξεραν τή έσφιμαν ή παρτίβασις τόν δύο μερικών καρπούζιων στο μενού του στοίχηματος.

Και ό άγών άρχισε...

'Ο χασάτης έφαγε μία ματιά στο καλοσηρωμένο και γεμάτο τραπέζι, έπεθεσθηε τά πάντα, τ'α βρήκε εν τ'αίε, κι' έπειτα άνακουφιστοήκε... 'Εβγαλε από τ'ο ζωνάρι του την «αμπίστομη», έκομμάτιασε με τέχνη τ'ο ροδονόκωλο γοινοκόπουλο, τ'ο ψωμί, κι' έπειτα έκανε τ'ο ίδιο για τ'α δύο καρπούζια και παρτάζε τις φέτες μωρσά τ'οπο...

Έτελος, έκάθησε. Έκανε τ'ο σταγού του και άρχισε να τρώη.

Καλή όρεξη, τού έτε έβρονια ό αντίπαλός του.

Ευχαριστό. Κοπίαι, άπάντησε ό Πασσαλής.

- Α, όχι, θα τ'α φάς μονάχος σου όλα.

Μείνε ήσυχος, θα τ'α φάω!...

'Ο Πασσαλής, στην έντέλεα του ούλου του, άκολούθησε ένα σοφό σόστημα: 'Εν πρώτους δεν βιαζόταν. Έτρωγε με όλη του την ήσυχία. Κι' έπειτα από κάθε γενναία μερίδα, έτρωγε και μισό φέτα καρπούζι. «Ατάό θα τ'ον σώση, έλεγα οι περιεργαμένοι σμελιότις του, τ'ο καρπούζι είνε χοννευτάς.

Κι' ό Πασσαλής έξοκολούθησε να τρώη άργά, με όλη του την άνεση, και εβρόχθητε τά κομμάτια του γοινοκόπουλου, τις φέτες τ'ο ψωμί, τ'ο τυρί, τ'α μακαρόνια, τ'α όρεχτικά, ποιλόντας τ'ο γέμισ του με τ'ο καρπούζι, τού όποιου τ'α τεραστία κομμάτια έβάντο μέσα στο άπύθνεο ξένο στομάχι... Κι' όσο περνούσαν ή ώρες, τ'ο τραπέζι άδειάζε...

'Υστερ' από τρεις ώρες δεν ύπηχη ούτε ψιφουλό, παρά κόκκαλα μόνο και καρπούζοφλοιδές. Τότε ό κωνητής έβό ρισε προς τόν ήττημένο και τού έτε:

- Έχει τίποτα άλλο, περικαλώ!;

'Ο ήττημένος έσκινηε τ'ο κεφάλι, έπλήρωσε τ'ο έξοδα τ'ο ιστορικού γεύματος, ενώ τ'ο πλήθος εζητωροζαίγναζε

όσο τ'ο 'Ολυμπιονίκη της κοιλίας και τόν σινωδένειο θεμαδενετικά στο σπίτι του!

Τ'ο γεγονός έβεινε τ'α χρονιά τού 'Αργούς και τ'ο διηρώνετο οι γεροντότεροι: 'Ο Πασσαλής με τ' όνομα!...

Πρό τριετίας, άνάλογο στοίχημα γίνετο στον τροχοδρομικό σταθμό της Καλλιθέας. Οι στοίχηματισταντες ήσαν δύο εργατικοί. 'Ο ένας έδαζε στον άλλο τ'ο καλάθι του κωλοφυτ'η φωτόντας τον:

- Πόσα μπορείς να φάς;

- Δεκατένη! άπάντησε ό άλλος.

- Εγώ ξήγινα!... Και στοίχηματιζώ!...

Τ'ο στοίχημα γίνετο δεκατ'ο έτετελειόθη έπί τόπου, ως δημοσιο θέαμα. Τά ξήγινα κωλοφυτα φαγηόθησαν πρόγορα κι' ό πεινασμένος έργάτης εγλίτωσε έτοι τά... παλούτα του, γιατί —σήμερα με τόν βοο τ'ο στοίχηματος— αν έσοπατούσε μιά στιγμή τ'ο μωσσημα, θα έγανε τ'ο στοίχημα, και ό άλλος θα τού έτρωγε τ'α κωνηόνη του σπιδάλια!...

Και για να κλεισώμε την ιστορία αυτή της άνοχης τ'ο άνθρωπίνου στομαχιού, θα διηγηθώμε ένα έπεσόδιο που συνέβη τ'ο Σεπτέμβρη τού 1919 στο Ναύσταθμο:

Τ'η φορά ατή δεν πρόκειται περί στοίχηματος. Πρόκειται όμως

'Ο Φαγάς!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Η παντοειμένης Κινέζες, όταν ελνε ο ενδιαφέροντα κατάσταση, υποχρεώνονται να διαβάσουν σοφά βιβλία και να μιλήν για σπουδαία και υψηλά ζητήματα...

—Κατά τις παραμονές της γεννήσεως, όταν ο πατέρας θέλη να αποκτήση γνήσιο γιο, βάσει κάτω απ' το προσκέφαλο της συζύγου του ένα σκαλιτήρι, ενώ όταν θέλει να κάνει γνήσιο σοφό, βάσει ένα σύγγραμμα του Κομφουζίου.

—Οι Ιάπωνες, όταν πρόκειται να γάνε, κάθονται σε χωριστά τραπέζια, τα οποία εινε τοποθετημένα γύρω από ένα άλλο μεγαλύτερο, στο οποίο τοποθετούν τα φαγητά.

—Στην Κεντρική Αφρική, κοντά στη λίμνη Γουγκανία, υπάρχει μια φύλη θηγεώνων, οι οποίοι τρέφονται αποκλειστικώς με ζόχα.

—Οι Πασιότι συνηθίζουν να χειριούνται με τη μύτη τους, βροντάς την ό ένας με τον άλλο, ανάλογως της οικειότητος ή της φιλίας των.

—Στη Βραζιλία το ψηλό καπέλο εινε τόσο πολύ διαδομένο, ώστε το μεταχειρίζονται κι' οι χαϊμάληδες.

—Οι κάτοικοι της Μαδαγασκάρης θεωρούντα ημιαιώδες άκριτο-φάγοι.

—Στην Κοζιγκάνα προτιμούν τα σάπια κρέατα από τα καλά και άκριτοφαλήροντα τα κλωσικά αψά.

—Οι Τάταροι, όταν θέλουν να προσκαλέσουν κανένα σε τραπέζι, τον τραβούν από τ' αψί.

—Οι κάτοικοι της Κεϊλάνης; όταν ανταμώνονται, χειριζονται με τη φράση: —«Νά χαίρεσαι τον ξαντό σου και το κεφάλι σου!»

—Απ' όλες τις φύλες του κόσμου, εκείνοι που έχουν μεγαλύτερη φιλοφιλία άναμεταξύ τους εινε οι Κινέζοι.

—Στο Μεξικό απ' όλα τα πουλιά προτιμούν για το κρέας του ό... παπαγάλος.

—Στη Βραζιλία το θρησκευτικό φαγητό θεωρείται το πιάφι των μωρηγίων.

—Στο Σιάμι τα μωρηγία τρέφονται κυρίως τηγαντά.

—Η ψιτές άράχνες στη Νέα Καλιφόρνια θεωρούνται ως φαγητό πολυτελείας.

—Στην Κίνα οι άνθρωποι αγαπούν ξεχωριστά τα ποτιζία, τα οποία μαγειρεύουν κατά διαφόρους τρόπους.

—Στην Καλιφόρνια τα αυγά της χελώνας εινε περιζήτητα ως τροφή.

—Οι Τάταροι αντί νομισμάτων χρησιμοποιούσαν φλοδές μοιριάς.

—Απάνω στις όποιες άποτιπυον τη μομφή των άρχηγών τους και κάνουν άμα ξεφαινονταν τις έδρασαν ως κυλοφορία.

—Τό νέο έτος των Τάταρων άρχίζει το Φεβρουάριο και την ήμερα της προτοχρονιάς όλοι οι κάτοικοι ντύνονται άσπρα, γιατί τό άσπρο χρώμα εινε γι' αυτούς σύμβολο χαράς.

περί γενιάτων, κ' έπομένως τό πρώια εινε σχετικώς... Μιά παρθεά από φίλους Πειραιώτες εινε προσκληθεί σε γενια, στο Ναϊσάτσιο. Όταν όμως έκάθισαν γύρω στο τραπέζι, κάποιος εινε την κακή ιδέα να κάνει άρδύμισα και να μιλήξη ύστερα μια φωνή:

—Είμαστε δεκατρείς!

Φαίνεται ότι ή πρόληψης για τό μοιραίο 13 εινε ριζωμένη και στούς πιο μορφωμένους. Ανησύχησαν λοιπόν κ' έβαλαν κλήρο. Ο δεκάτος τρίτος ύφειλε να φύγη, για να μη τραθήξη επάνω του την όργη της Μοίρας.

Ο κλήρος έβγαλε τ' όνομα του Ιωάννου Παταχωριαζή, άνωτέρου άξιωματικού του Ναυτικού (άρχιφροντιστού). Ήταν φυσιογνωμία πολύ γνωστή και πολύ άγαπητή στο ναυτικό μας κόσμο.

Έπρεσε λοιπόν αυτός ν' άποχώρηξη από τό γενια. Άλλ' ό αρχιφροντιστής έβριξε μια ματιά στο κλωστορμημένο τραπέζι, εινε τό ψητό γουρουνάκι. —παραγεμιστό μάλιστα με δούτσια— και άποκρασισταύ εινε:

—Θά μολώ!... Έγώ δέν πιστεύω στις πρόληψεις!... Τις περιφρονώ!...

Οι άλλοι δεν μπορούσαν, φυσικά, νάχουν αντίρρηση. Λιγός του λογαριασμός ήταν. Και άφού αυτός περιφρονούσε τη Μοίρα, ός έκανε καλά μαζί της.

Τό γενια των 13 φίλων έγινε με πολλή όρεξη κ' έξαιρετικό κέρφ. Ο 'Ιω. Παταχωριαζής έφαγε για καλά. Άλλά τό ίδιο βράδυ, ενώ άνέβαινε τη σκάλα του σπιτιού του, έπεσε συγκλητή της καρδιάς κ' έπεσε νεκρός. Όσοι δέν εινε προληπτικοί, θά τό εξηγήσουν ως άλλη σύμπτωση. Άλλά πόσοι δέν εινε; ... Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΤΟΥ EDWART LYTTON

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΛΧΑ

Ο Κάλχας, ό ξεκουσμένος μάντις, ό σύμβουλος των βασιλήιδων, ό πρώτος σοφός των Άχαιών, καθότανε μια μέρα κάτω από τον ίσιο της κληματαριάς του σπιτιού του και κίτταζε τα σταμπιά των σταφυλιών που ήταν έφωμα για τον τυγυ.

Έξαμα τον πλησίασε ή όφρα άνεμιά του ή Χρυσής και του ελεπώς έξω από τό σπίτι έστρεψε ένας ύποπτος άνθρωπος γεμάτος κοφελία και κακομοιριά. Ο Κάλχας έτρεξε να πάη να δη ποιός εινε, όταν άκουσε μια φωνή να του λέη:

—Γιατί κίτταζες τα σταμπία, Κάλχα, άφού τό κρασί δέν θάνα δικό σου;

Ο μάντις, που όφρηστηκε για την τραχεία και άσθεή αυή φράση, βγήκε από τό σπίτι και βρέθηκε μπρός στο ρακένδυτο άγνωστο. Ο άνθρωπος αυτός έμοιαζε με ναναγό που λανιέται σε ξένα άποροφάγια.

—Τι θές έξω από τό σπίτι μου; του ελεπ ό Κάλχας. Τι λόγια ειν' αυτά που ελεπς; Ουτ' έμένα γνωρίζεις, ουτε την άλήθεια. Λικά μου εινε τα σταμπία, δικό μου θάνα και τό κρασί...

—Εσύ δέν γνωρίζεις την άλήθεια, τον δίζκοφο ό ξένος. Μπορεί να πατήσης εσύ τα σταμπία στο ληνό, αλλά δέν θά γενής τό κρασί τους...

—Έφρεις ποιός είν' εγώ; Είμαι ό Κάλχας, ό φοβερός ίερέας του Άπολλωνα, που στο βλέμμα μου μπροστά σκόδων το κεφάλι τους κ' οι βασιλήιδες. Φύγε λοιπόν γρήγορα από δω κ' άφρησε τα άνοτητα άπείτα σου.

Και όμως σου ξαναέλεπ πως από τό χιπό που κλείνονα αυτά τα σταμπιά δέν θά σου όροσηά το ζελλή ούτε μια σταλιά...

—Είμαι κ' εσύ μάντις; τον ρώτησε ό Κάλχας εϊφώνικά. Άλλά δες τα σούζα σου, δες και τα δικά μου. Άπό πού έμιας πός οι μάντιεις εινε κοινελήδες; Μήπως γυρεύεις δουλειά;

—Όχι. Όταν θέλω, βρίζω άοκρη στην πόλι. Άλλ' αν σου χρειάζεται δουλος για να φύξη τ' άπέλια σου, την ήμερα που θά πάη από τον καινούργιο μοδστό, όπως πιστεύεις, μπορείς να μ' άγοράσης.

—Καλά. Και πού θά σε βρω;

—Κάθε μέρα βρίζομαι στην άγορά και γυρεύω δουλειά.

—Πήγαινε. Όταν τα σταμπία μου θά μεταβληθόνε σε κρασί, θά σε κάλω και θά γίνης δουλος μου...

Κι' ό άγνωστος ξεαναήρη τό όρόμο του σιγά-σιγά... *

Όταν έφτασε ό καιρός του τυγυτού, ό Κάλχας θέλησε να παραθέσει συμπόσιο στους φίλους του και να δοκιμάση μαζί τους τό μοδστό. Θυμήθηκε τότε τη συμφωνία που εινε κάνει με τον άγνωστο κ' έστειλε τους ίππότες του να τον βρούν και να τον φέρον για να πάη κ' αυτούς μαζί με τους άλλους στην ήμερα του νέου τυγυτού του.

Οι προσκαλεσμένοι ειναν συγκεντρωθεί πιά και καθόντουσαν άπάνω σε πολυτελείς έδρες στεφανωμένως με κισσό και με μύρα, όταν μπήκε κ' ό ξένος, κοινελής άπό πάντα, και με όμη πενιμής.

Τότε ό Κάλχας σηκώθηκε άπάνω για να κάνει την πρώτη σπανδή, όπος ήταν συνήθεια, και κρατώντας τό χέρι τό ποτήρι διαγρήθηκε τό περιστατικό που του εινε σιμδή με τον άγνωστο και που προκάλεσε τα γέλια των παρισταμένων.

—Αν μετάνοιουσες, ό ξένε, ελεπε κατόπι γυρίζοντας πρός τό μέρος του άγνωστου, μπορείς να ζητήσης συχώρεση κ' είναι ελεύτερος να φύγης. Αν όμως έμεινής άκόμα, τότε δέν θά φτιαξ κανένας άλλος παρά σύ μονάχη, που θά γίνης δουλος μου...

—Σού ελεπ ότι δέν θά προτάσης να βρέξης τα ζελλή σου μ' αυτό τό κρασί, άποκρίθηκε ό άγνωστος. Αν εσύ πιστεύεις τό αντίθετο και με περνάς για βλάνα ή για τρελλό, δέν έχεις παρά να πάη και θά φωνή ή άλήθεια. Αν άποδειχτή πως έχρις δικη εσύ, θά γίνης δουλος σου. Αν όχι, θά γίνης εσύ δικός μου!...

Τραναχτά γέλια έκασκολούθησαν ός δλη την αίθουσα και οι προσκαλεσμένοι δέν μπορούσαν να βασταχούν από την εϊδημία τους. Τόσο κοινικά ειναν βρεθί τα λόγια του ξένου.

Κι' ό ίδιος ό Κάλχας γελούσε, γελούσε άκράτητα. Μά έξαμα, τό σόμα του άρχισε να τρέμει σαν φύλλο που τό χιπό ό άέρας και τό ποτήρι του έπεσε απ' τό χέρι πριν προφτάση να τ' άγγίξη στο ζελλή του. Κλωπίωσε, τα γόνατά του λυγίσαν, τό σαγόνι του σπράβωσε, τα μάτια του δόλωσαν!...

Προσπάθησε να πάη την άναπνοή του, μα έννοιασε τό λαμό του ξερό και σοσιάρησε μπρός στα πόδια του άγνωστου, τραυλιζοντας:

—Γεννήθηκε μάντις άνωτέρος μου!...

Και ξεψύχησε!...

Τον πλησίασε ή όφρα άνεμιά του Χρυσής και του ελεπ...

